

Arrest

nr. 249 231 van 17 februari 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat A. GOOS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 15 februari 2021 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 9 februari 2021.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 februari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. GOOS die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaten T. BRICOUT en C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van Antwerpen op 09.02.2021 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer die verklaart te heten(1):

naam: A.

voornaam: I.

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

In voorkomend geval, alias:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Op 13.09.2016 deed betrokkene te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning met een Belgische onderdane P.N.D. (°...). Op 23.01.2017 weigerde de stad Antwerpen deze wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Antwerpen, nadat was vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Op 11.12.2017 werd het beroep tegen de deze weigering ongegrond verklaard door de Rechtbank van Eerste Aanleg in Antwerpen. De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contraindicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven.

Betrokkene werd op 09.02.2021 gehoord en verklaarde dat hij in België enkel ooms heeft en dat zijn ouders nog in Turkije wonen. Het gegeven dat betrokkenes ooms in België zouden wonen kan een terugkeer van betrokkene naar Turkije niet in de weg staan. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid zijn oom. Nergens uit het administratief dossier staat dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet aannemelijk gemaakt worden.

In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Op 10.01.2017 werd door de politie van Antwerpen aan betrokkene een bevel betekend om uiterlijk op 09.01.2017 het grondgebied te verlaten. Betrokkene werd daarbij door de politie van Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Op 10.01.2017 werd door de politie van Antwerpen aan betrokkene een bevel betekend om uiterlijk op 09.01.2017 het grondgebied te verlaten. Betrokkene werd daarbij door de politie van Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Betrokkene werd gehoord op 09.02.2021 en gaf geen reden op waarom hij niet zou willen of kunnen terugkeren naar Turkije.

Hij bracht evenmin elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Betrokkene brengt aldus geen elementen aan die een schending van artikel 3 EVRM aantonen. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn."

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid *"De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem*

worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”

2.2.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.2.2.1.1. Het eerste middel is afgeleid uit de

“Schending van artikel 8 en artikel 3 EVRM;

Schending van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en van de raad van 16 december over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn);

Schending van artikel 7, artikel 74/13, artikel 74/14 Vreemdelingenwet samengelezen met artikel 5 Terugkeerrichtlijn;

Schending van de formele en materiële motiveringsplicht zoals bepaald in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen;

Schending van de artikelen 41, § 2, van het Handvest van de grondrechten van de Europese unie (hierna « het Handvest »); schending van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel”

2.2.2.1.2. In het eerste middelonderdeel wordt de schending van de formele motiveringsplicht toegelicht: als volgt

“Eerste onderdeel, schending van de formele motiveringsplicht

De bestreden beslissing (bevel) stelt met betrekking tot het bevel en met betrekking tot de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten:

-Het bevel wordt gegeven in uitvoering van artikel 7, alinea 1, 1° vreemdelingenwet.

De beslissing motiveert met betrekking tot het bevel en artikel 7, alinea 1, 1° dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort en niet van een geldige verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

-Wat de afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten betreft wordt verwezen naar artikel 74/14 § 3, 1°

Aan verzoeker wordt bij toepassing van artikel 74/14 § 3, 1° (risico onderduiken) geen termijn voor vrijwillig vertrek gegeven.

De bestreden beslissing verwijst dan voor wat het risico op onderduiken betreft naar 4°.

De verwijzing naar 4°, bevat geen wetsartikel. Mogelijk bedoelt de beslissing hiermee artikel 1, § 1, alinea 1, 4° vreemdelingenwet, maar dit staat niet in de beslissing.

Er is bijgevolg een schending van de formele motiveringsverplichting door geen juiste of bestaande rechtsgrond aan te duiden.

Het is niet aan de Raad noch aan verzoeker om zelf maar de rechtsgrond erbij te denken die er mogelijk op past.”

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Uit de formele motiveringswet van 29 juli 1991 kan niet worden afgeleid dat de verwijzing in een bestuurshandeling naar een bepaling noodzakelijk gepaard moet gaan met de vermelding van de

gehanteerde regelgeving, althans niet indien de verzoeker na het lezen van de beslissing, eventueel na het inwinnen van juridisch advies, weet of redelijkerwijze kan weten om welke norm het gaat (cfr. RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, STAELENS; RvS 14 maart 2006, nr. 161.353, DAEMS). Het niet of niet-precies vermelden van de juridische grondslag kan alleen leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing indien dit de verzoekende partij zou hebben geschaad (RvS 18 oktober 2004, nr. 136.166, DEJONCKHEERE).

Verzoeker viseert met zijn uiteenzetting het volgende motief:

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ *Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Op 10.01.2017 werd door de politie van Antwerpen aan betrokkene een bevel betekend om uiterlijk op 09.01.2017 het grondgebied te verlaten. Betrokkene werd daarbij door de politie van Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Hij stelt dat de verwijzing naar "4°" geen wetsartikel bevat.

De Raad wijst erop dat hierna nog zal blijken dat in een tweede middelonderdeel verzoeker de schending aanvoert van artikel 1, §2, 4° van de Vreemdelingenwet, waarin hij deze bepaling ook citeert en aangeeft dat *"de gedaagde onterecht toepassing heeft gemaakt van art. 74/14 3° dat op haar beurt verwijst naar het risico op onderduiken zoals geformuleerd in art. 1 §2 4°."*

Artikel 1, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 2.

Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

[...]

4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden :

a) een overdrachts-, terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel;

[...]"

Het leidt geen twijfel dat het geviseerde motief toepassing maakt van artikel 1, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, en uit het tweede middelonderdeel blijkt onmiskenbaar dat verzoeker dat ook zo begrepen heeft, zodat op het eerste gezicht geen belangenschade blijkt.

Het eerste middelonderdeel is niet ernstig.

2.2.2.1.3. Het tweede middelonderdeel is afgeleid uit de schending van de artikelen 7, 74/14 en 1, §2, 4° van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

"In eerste instantie en algemeen wordt er op gewezen dat verzoeker geen belang of intentie heeft om onder te duiken daar hij met zijn oom en diens gezin wil samenleven. Hiermee is geen rekening gehouden in de bestreden beslissing.

Wat de specifieke motivering betreft:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden

Op 10.01.2017 werd door de politie van Antwerpen aan betrokkene een bevel betekend om uiterlijk op 09.01.2017 het grondgebied te verlaten. Betrokkene werd daarbij door de politie van Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Dit motief is onjuist, minstens niet afdoende.

Verzoeker meent dat hij zich onmogelijk kon houden aan de termijn die werd vermeld in het bevel dat hij op 10.01.2017 mocht ontvangen. Immers hij diende al vertrokken te zijn op het ogenblik dat hij het bevel in handen kreeg.

De ganse redenering van gedaagde stoelt op het feit dat verzoeker vrijwillig had moeten vertrekken, dit niet deed en dus nu gedwongen moet worden. Evenwel moet verzoeker wel effectief de kans moeten hebben gehad om vrijwillig te vertrekken quod certe non daar het bevel met termijn tot 09.01.2017 pas betekend werd op 10.01.2017.

Dat art. 7 Vw. in fine als volgt luidt:

“Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.

Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.

De minister of zijn gemachtigde kan, in dezelfde gevallen, de vreemdeling een verblijfplaats aanwijzen voor de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren.”

Dat art 74/14 §3 1° Vw. als volgt luidt:

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

Dat het risico op onderduiken als volgt wordt gedefinieerd in art. 1 § 2 4° Vw.:

4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden :

a) een overdrachts-, terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel;

Dat wanneer men stelt dat verzoeker zich niet heeft gehouden aan een eerdere verwijderingsmaatregel meer bepaald het bevel met termijn tot 09.01.2017, kan niet anders dan worden vastgesteld dat verzoeker zich door een fout van gedaagde niet kon houden aan de verwijderingsmaatregel immers de verwijderingsmaatregel werd betekend wanneer ze niet meer uitvoerbaar was.

Dat onmogelijk gesteld kan worden dat het verzoeker is die duidelijk heeft gemaakt zich niet aan de maatregel te willen houden. Immers het is net gedaagde die ervoor gezorgd heeft dat verzoeker zich niet kon houden aan de verwijderingsmaatregel.

Wanneer gedaagde nu zou stellen dat verzoeker zich ook na 09.01.2017 vrijwillig zou kunnen vertrokken zijn dan meent verzoeker dat dit wezenlijk niets veranderd aan de motivering van de bestreden beslissing. Indien gedaagde die mening zou zijn toegedaan had zij zulks in de bestreden beslissing moeten vermelden hetgeen zij niet gedaan heeft. Dergelijke verdediging is de jure een achteraf motivering die niet is toegelaten.

Voor zover gedaagde zich zou beroepen op enige materiële vergissing in de bestreden beslissing dan meent verzoeker dat waar an sich het altijd mogelijk is dat er materiële vergissingen zijn, zulks niet toegelaten is wanneer het de fundamenteën van de bestreden beslissing schraagt. Wanneer de basis motivering behept is met materiële vergissingen dient de beslissing te worden vernietigd.

Verzoeker besluit dat er sprake is van een schending van art. 7 gezien de gedaagde onterecht toepassing heeft gemaakt van art. 74/14 3° dat op haar beurt verwijst naar het risico op onderduiken zoals geformuleerd in art. 1 § 2 4°.

Verzoeker herhaalt dat hij zich niet in de situatie bevindt zoals beschreven in art. 1 § 2 4°. Hij heeft helemaal niet duidelijk gemaakt zich niet te willen houden aan een verwijderingsmaatregel. Integendeel de verwijderingsmaatregel werd na de vrijwillige termijn betekend zodat verzoeker zich materieel niet kon houden aan de verwijderingsmaatregel.

Bijkomend stelt dat de motivering van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is. Gedaagde diende minstens bijkomend te motiveren waarom zij van mening is, hoe verzoeker duidelijk maakt zich niet willen houden aan een verwijderingsmaatregel terwijl gedaagde zelf aangeeft dat deze verwijderingsmaatregel de facto niet na te leven was.

Dat gelijktijdig niet anders kan worden besloten tot een onzorgvuldige feitenvinding in hoofde van gedaagde. Wanneer zij wetens en willens negeert dat verzoeker eigenlijk nooit een vrijwillige termijn tot terugkeer heeft ontvangen kan niet anders worden besloten dat gedaagde onzorgvuldig handelt. Dat de zorgvuldigheidsplicht eveneens geschonden werd."

Nauw daarbij aansluitend is er het derde middelonderdeel, dat luidt als volgt:

"In het derde middelonderdeel wordt de schending aangevoerd van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motivering. Het wordt als volgt toegelicht:

"Artikel 74/14 §3 vreemdelingenwet houdt geen enkele verplichting in in hoofde van de verwerende partij, maar een mogelijkheid ('kan' afwijken van de termijn van §1). De afwijking van die termijn vereist dan ook een ernstige motivering die bovendien ook nog proportioneel moet zijn rekening houdend met enerzijds de belangen van de Belgische staat en anderzijds deze van verzoeker.

Dergelijke motivering en/of proportionaliteitstoets is er niet.

Het had volstaan om verzoeker gewoon een bevel te geven, quod non, met een termijn zodat hij zo nodig en zo het bevel geldig is, vrijwillig kon vertrekken."

De Raad wijst erop dat artikel 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat kan worden afgeweken van de standaardtermijn voor vrijwillig vertrek bij een bevel om het grondgebied van dertig dagen, en wel in de in deze bepaling opgesomde gevallen. In casu heeft de verwerende partij besloten tot het niet verlenen van een termijn voor vrijwillig vertrek, met toepassing van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet, met name omdat er een risico op onderduiken zou bestaan nu verzoeker duidelijk heeft gemaakt zich niet aan de verwijderingsmaatregel van 10 januari 2017 te houden. Derhalve moet worden vastgesteld dat de afwijking van de standaardtermijn wel degelijk werd gemotiveerd.

Samen met de partijen wordt ter zitting vastgesteld dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 10 januari 2017 waarvan sprake een termijn van dertig dagen voor vrijwillig vertrek bevat, zodat in alle redelijkheid moet worden aangenomen dat de vermelding dat verzoeker op 10 januari 2017 door de politie van Antwerpen een bevel betekend kreeg "om uiterlijk op 09.01.2017 het grondgebied te verlaten" een materiële mislag is, nu in wezen wordt bedoeld 9 "02" 2017 in plaats van 9 "01" 2017. De Raad kan verzoeker niet volgen waar hij erkent dat een materiële vergissing mogelijk is maar "niet toegelaten is wanneer het de fundamentele van de bestreden beslissing schraagt" en dat "wanneer de basismotivering behept is met materiële vergissingen [...] de beslissing [dient] te worden vernietigd. Immers, zoals de verwerende partij terecht betoogt, is het fundament van dit motief dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem op 10 januari 2017 werd betekend. Dit kan niet worden betwist, zodat het motief dat hij duidelijk heeft gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel onverminderd overeind blijft en verzoeker niet aantoonde dat hij omwille van een fout van het bestuur hieraan niet vrijwillig gevolg zou hebben kunnen geven.

Verzoeker betoogt in het algemeen nog dat hij geen belang of intentie heeft om onder te duiken daar hij met zijn oom en diens gezin wil samenleven en hiermee geen rekening werd gehouden in de bestreden beslissing. Echter, dit is een loutere bewering waarmee hij op het eerste gezicht, in het licht van zijn eerdere weigering om vrijwillig gevolg te geven aan een verwijderingsbeslissing, niet aantoonde dat op onwettige, kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze toepassing werd gemaakt van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet.

In de mate dat verzoeker de proportionaliteit van deze maatregel in vraag stelt en daarbij aangeeft dat het had volstaan om hem een gewoon bevel te geven zodat hij vrijwillig kon vertrekken, kan de Raad alleen maar vaststellen dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 10 januari 2017, zoals reeds gesteld, wél een termijn van dertig dagen voor vrijwillig vertrek voorzag en dat verzoeker hieraan desalniettemin geen gevolg heeft gegeven. Verzoeker toont niet met concrete argumenten aan dat het kennelijk onredelijk of disproportioneel zou zijn van het bestuur om hem deze keer geen termijn voor vrijwillig vertrek te verlenen.

Het tweede en derde middelonderdeel zijn niet ernstig.

2.2.2.1.4. In het vierde middelonderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 74/13 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de formele

motiveringswet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het hoorrecht en van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Het wordt uiteengezet als volgt:

"1. Beoordelingscriteria artikel 8 EVRM, artikel 74/13 vreemdelingenwet, artikel 5 terugkeerrichtlijn

Artikel 5 Terugkeerrichtlijn luidt:

Non-refoulement, belang van het kind, familie- en gezinsleven en gezondheidstoestand Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met: a) het belang van het kind; b) het familie- en gezinsleven; c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement.

Dit artikel is in de Belgische vreemdelingenwet omgezet in artikel 74/13.

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Het EHRM stelt dat er sprake is van een familie en van toepassing van artikel 8 EVRM wanneer er een voldoende nauwe band is tussen de familieleden (EHRM 12 juli 2001, K. en T. / Finland, § 150).

Afwijken van het recht op familieleven kan enkel omwille van openbare orde of nationale veiligheid. (EHRM 12 oktober 2006, Mubanzila Mayeka e Kaniki Mitunga / België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim / België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali / Verenigd Koninkrijk, § 67).

De verplichtingen van artikel 8 EVRM zijn garanties en zijn niet enkel van louter praktische regeling (EHRM 5 februari 2002, Conka / België, § 83).

Verzoeker verwijst naar het UDN-arrest RvV n° 188 786 van 23 mei 2016 inzake Caushi t. Belgische Staat, waar het middel als ernstig werd bevonden wegens prima facie schending van artikel 74/13 vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst naar het UDN-arrest nr. 198 069 van 17 januari 2018.

Verzoeker verwijst voor wat betreft de grond van beoordeling van dit onderdeel van het middel naar wat gesteld is in ondermeer het UDN-arrest van 12 december 2017 (eigen onderlijning):

Bovendien bepaalt artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Ook uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van het bevel in concreto dient te beoordelen of er elementen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen, en dit uit hoofde van een norm in de vreemdelingenwet zelf. Geen enkele bepaling uit de vreemdelingenwet laat toe te besluiten dat wat betreft de toepassing van artikel 74/13 een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel "moet" worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°) en de gevallen waarin een bevel "kan" worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10°). Ook hieruit volgt dat het bestuur de situatie in concreto dient te appreciëren, wat een volledig gebonden bevoegdheid uitsluit.

De Raad van State oordeelde met betrekking tot artikel 74/13 van de vreemdelingenwet in zijn arresten met nrs. 231.443 en 231.444 van 4 juni 2015 dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht had gesteld "que la compétence de la partie requérante n'était pas entièrement liée et que l'exception d'irrecevabilité qu'elle avait soulevée, n'était pas fondée." [dat de bevoegdheid van de verzoekende partij (in cassatie) niet geheel gebonden was en dat de exceptie van onontvankelijkheid niet gegrond was]. Ook in zijn arrest nr. 231.762 van 26 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de bevoegdheid ex artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet niet geheel gebonden was, aangezien de verwerende partij kan afzien van de afgifte van een bevel wanneer dit de grondrechten van de betrokken vreemdeling zou miskennen. Zulks kan niet enkel blijken wanneer een "hogere" norm wordt aangevoerd, doch ook uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat nauw verband houdt met hogere rechtsnormen en dat de omzetting in het nationale recht vormt van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is geen antwoord op enige verblijfsaanvraag, zodat het bestuur zich er wel degelijk van kan onthouden een bevel af te geven. De verplichting om rekening te houden met de in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vermelde belangen houdt in dat zij, bij haar beslissing om een bevel af te geven, actueel en ex nunc een afweging moet maken van de belangen van de betrokken vreemdeling. Er kan aldus niet worden voorgehouden dat de verwerende partij hoe dan ook in elk geval opnieuw een bevel zal afgeven.

Ten overvloede wijst de Raad er verder op dat hij in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van de bestreden beslissing steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan. (RvS 13 september 2010, nr. 207.325) Mocht in een dergelijk geval de exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens gemis aan belang met goed gevolg kunnen worden opgeworpen omdat in de middelen andere rechtsnormen werden aangevoerd dan de genoemde "meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag", zo bijvoorbeeld de schending van de grondvoorwaarden voor de toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet zelf, of de materiële motieven die aan de beslissing ten grondslag liggen, zou daaruit noodzakelijkerwijze voortvloeien dat een verwijderingsmaatregel zou kunnen worden genomen op grond van onjuiste vaststellingen, of in strijd met wettelijke normen, uitvoeringsbepalingen of algemene rechtsbeginselen, zonder dat daar tegen met goed gevolg een annulatieberoep kan worden ingesteld, en dit wegens een tekortkoming van het bestuur zelf (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1164; RvS 5 februari 1973, nr. 15.699; RvS 21 mei 1975, nr. 17.032). Er kan in geen geval worden voorgehouden dat een verzoekende partij geen belang zou hebben bij het annulatieberoep wanneer wordt aangevoerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten is aangetast door een interne onwettigheid, precies omdat het onderzoek van die onwettigheid de grond van de zaak raakt en het bestuur na een eventuele vernietiging zal dienen rekening te houden met de vastgestelde onwettigheid.

...

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van het bestuur om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

In deze optiek verwijst de Raad eveneens naar het zorgvuldigheidsbeginsel dat de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de beoordeling van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een 'fair balance' moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven is echter niet absoluut. ...

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

In een situatie van eerste toelating, zoals ook in dit geval aan de orde is, oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting die op de Staat rust is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107).

...

De Raad dient daarbij op te merken dat hij slechts een wettigheidscontrole uitoefent op de bestreden verwijderingsmaatregel. Hoewel artikel 8 van het EVRM op zich geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt, dient de Raad wel na te gaan of het bestuur alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of het bestuur zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een 'fair balance' tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het gezins- en privéleven hier te lande en anderzijds

het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf, in individuele gevallen, de belangenafweging doorvoeren (zie RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven, veronderstelt het bestaan van een gezins- en/of privéleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 EVRM. Artikel 8 EVRM definieert niet de begrippen 'gezinsleven' en 'privéleven', die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150). Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake is van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie

...

In het kader van de fair balance toets, heeft het EHRM er reeds aan herinnerd dat in een zaak die zowel familie- en gezinsleven als immigratie betreft, de reikwijdte van de verplichtingen van de Staat om familieleden van personen die er leven op hun grondgebied toe te laten, afhangt van de specifieke situatie van de betrokkenen en van het algemeen belang (EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38).

...

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht, in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, is op het eerste gezicht aangetoond.

De verzoekende partij heeft zodoende een ernstige grief, die onder meer betrekking heeft op artikel 8 van het EVRM, aangevoerd.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

Uit vermelde rechtspraak blijkt duidelijk dat artikel 8 EVRM zich niet beperkt tot het familie- en gezinsleven, maar dat ook het respect voor het privéleven een recht is waar eenieder zich op kan beroepen. Verder dienen de hoger onderlijnde principes van het arrest te worden gerespecteerd:

- er moet rekening worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezinsleven en het privéleven, en de appreciatie dient in concreto te geschieden, op basis van werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid moeten worden vastgesteld.

- de grondvoorwaarden van artikel 7 moeten vervuld zijn en op hun interne wettigheid beoordeeld worden.

- er dient een actuele en ex nunc afweging te worden gemaakt van de belangen van verzoeker op basis van artikel 74/13 vreemdelingenwet en artikel 5 Terugkeerrichtlijn.

- Artikel 8 EVRM is een waarborg en heeft niet te maken met louter goede wil; er moet in dat kader een nauwkeurig onderzoek geschieden; de beslissing moet op zorgvuldige wijze worden voorbereid en steunen op concrete feiten; het moet gaan om een fair balance afweging; alle feiten moeten hierbij worden afgewogen. Het is een feitenkwestie die de aanwezigheid van effectief beleefde persoonlijke banden toetst.

2. De zorgvuldigheidsplicht bij het nemen van het bevel als specifieke voorwaarde

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bevestigt dat de evenredigheidsafweging op basis van concrete en uitzonderingscriteria dient te geschieden. In de zaak SHAKUROV v. RUSSIA (Application no. 55822/10) 5 juni 2012, heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens deze principes bevestigd.:

(a) General principles

193. The Court has previously examined a number of cases raising issues of family or private life in the context of expulsion or exclusion of an alien, for instance following a criminal conviction. Article 8 issues were also raised in some cases in which, like in the present case, the applicants faced extradition from the respondent State to another State, in which they were wanted for an offence (see *King v. the United Kingdom* (dec.), no. 9742/07, 26 January 2010, and *Aronica v. Germany* (dec.), no. 72032/01, 18 April 2002; see also *Lauder v. the United Kingdom*, no. 27279/95, Commission decision of 8 December 1997, and *Raidl v. Austria*, no. 25342/94, Commission decision of 4 September 1995).

194. The Court has held in cases concerning expulsion of settled migrants that as Article 8 protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world and can sometimes embrace aspects of an individual's social identity, it must be accepted that the totality of

social ties between a settled migrant and the community in which they are living constitutes part of the concept of “private life” within the meaning of Article 8 (see, as a recent authority, *Üner v. the Netherlands* [GC], no. 46410/99, § 59, ECHR 2006XII, and *Boultif v. Switzerland*, no. 54273/00, § 48, ECHR 2001IX). Regardless of the existence or otherwise of a “family life”, the expulsion of a settled migrant constitutes interference with his or her right to respect for private life. It will depend on the circumstances of the particular case whether it is appropriate for the Court to focus on the “family life” rather than the “private life” aspect.

195. Concerning justification of an interference with a person’s private or family life, it is the Court’s established caselaw that such interference will be in breach of Article 8 of the Convention unless it can be justified under paragraph 2 of that Article as being “in accordance with the law”, as pursuing one or more of the legitimate aims listed therein, and as being “necessary in a democratic society” in order to achieve the aim or aims concerned (see, in a variety of contexts, *Maslov v. Austria* [GC], no. 1638/03, § 65, ECHR 2008; *Enea v. Italy* [GC], no. 74912/01, § 140, ECHR 2009; and *S.H. and Others v. Austria* [GC], no. 57813/00, § 89, 3 November 2011).

196. As to the context of extradition, in the *King* case (cited above) the applicant was accused of being a member of an international gang engaged in a conspiracy to import large quantities of ecstasy into Australia. He tried to bar his own extradition from the United Kingdom to Australia, referring to the fact that he had a wife, two young children and a mother in the United Kingdom, whose ill-health would not allow her to travel to Australia. The long distance between the two countries would mean the family would enjoy only limited contact if the applicant were extradited, convicted and sentenced to a term of imprisonment. The Court dismissed this argument as manifestly ill-founded, noting the very serious charges the applicant faced and the interest the United Kingdom had in honouring its obligations to Australia. Mindful of the importance of extradition arrangements between States in the fight against crime, the Court held, in this case, that it would only be in exceptional circumstances that an applicant’s private or family life in a Contracting State would outweigh the legitimate aim pursued by his or her extradition.

3. Het respecteren van het hoorrecht bij het nemen van het bevel

De bestreden beslissing past de Terugkeerrichtlijn toe; artikel 7 van de Vreemdelingenwet, die de wettelijke grondslag vormt voor de bestreden beslissing, zet inderdaad deze richtlijn om in Belgisch recht.

Artikel 41, § 2, van het Handvest alsmede het algemeen beginsel van administratief recht *audi alteram partem* verplichten de administratie om eenieder waartegen een maatregel overwogen wordt, die haar of hem nadelig zou kunnen beïnvloeden, op voorhand te horen; en het gelijklopend recht van deze persoon om gehoord te worden voordat zulke beslissing wordt genomen.

In deze mate zijn de waarborgen vastgesteld in het Handvest in casu van toepassing.

Hieruit vloeit dus dat het onbetwistbaar is dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat aan verzoeker werd betekend, hem nadelig beïnvloedt daar het minstens een onderbreking betekent van zijn gezinsleven met zijn oom en diens gezin, en dit voor een onbepaalde duur, minstens voor lange duur.

Uw Raad stelt dat een beslissing genomen in schending van artikel 41, § 2 van het Handvest en van het beginsel *audi alteram partem*, o.m., niet correct gemotiveerd is, indien het verhoor van de verzoeker het bestuur had kunnen leiden tot het nemen van een andere beslissing.

Verzoeker verwijst naar het UDN-arrest RvV n° 179 397 van 14 december 2016 inzake *Bani Bledar t. Belgische Staat*, waar de schending van artikel 41 Handvest op zich aanvaard werd.

Verzoeker verwijst naar het UDN-arrest RvV n° 130 247 van 26 september 2014 inzake *Morais t. Belgische Staat*, waar het middel ernstig werd bevonden wegens schending van het hoorrecht, in samenhang met artikel 74/13 vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM.

Verzoeker verwijst naar het arrest CCE nr. 128.207 van 21 augustus 2014, naar het arrest RvV nr. 198.594 van 5 september 2014 en naar het arrest RvV nr. 198.594 van 5 september 2014.

Verzoeker verwijst eveneens naar het arrest RvV nr. 126.158 van 24 juni 2014 dat een gelijklopend standpunt en motivering ontwikkeld als de hierboven aangeduide arresten; verzoeker sluit zich bij die arresten aan.

4. Concrete toepassing op het bevel: Schending van artikel 8 EVRM, al of niet in samenlezing met de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Schending van het hoorrecht, al of niet in samenlezing met artikel 8 EVRM.

De beoordeling van het gezins- en familieleven van verzoeker is onjuist, minstens onvolledig.

Er wordt geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker reeds meer dan drie jaar bij zijn oom en diens gezin inwoont, met wie hij een hecht gezin vormt.

De beslissing stelt met betrekking tot artikel 8 EVRM louter dat verzoeker enkel ooms in België heeft en gaat compleet voorbij aan het feit dat verzoeker inwoont bij een van deze ooms en diens gezin.

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

In casu ontbreekt dit behoorlijk onderzoek en steunt de gemachtigde zich op onjuiste, minstens onvolledige feitelijke gegevens. De zorgvuldigheidsplicht wordt hierdoor geschonden.

Bovendien werd er geen echt hoorrecht gerespecteerd.

Er is enkel het beweerde verhoor door de lokale politie, PZ Antwerpen, maar daarbij werden aan verzoeker slechts enkele vragen gesteld met betrekking tot familieleden in België en dit naar verluidt zonder bijstand van een beëdigd vertaler. Nochtans is verzoeker het Nederlands niet machtig en spreekt hij enkel Turks/Koerdisch.

Het hoorrecht moet specifiek slaan op de te nemen administratieve beslissing. Het verhoor diende verder te geschieden door een afgevaardigde van verwerende partij, omdat die vertrouwd is met de vreemdelingenwetgeving. De politie is niet de aangewezen autoriteit om dergelijk specifiek verhoor af te nemen.

Als verzoeker op correcte wijze was gehoord had hij kunnen wijzen op het feit dat hij zijn gezinsleven in België heeft alwaar hij meer dan drie jaar samenwoont met zijn oom en diens gezin.

Verzoeker had er ook op kunnen wijzen dat hij niet terug kon naar Turkije omdat hij dit land ontvlucht is omwille van het feit dat hij Koerd was en zijn legerdienst niet wou doen en dat dit probleem nog steeds actueel is. Hij had er op kunnen wijzen dat hij bij terugkeer naar Turkije een vervolging riskeert vanwege zijn weigering de dienstplicht te vervullen.

Dat derhalve gedaagde een mogelijke schending van art. 3 EVRM niet heeft kunnen uitsluiten hetgeen een schending van art. 3 EVRM zelve uitmaakt.

Dit had ertoe kunnen leiden dat er geen bevel, alleszins geen bevel zonder termijn voor vrijwillig vertrek, zou gegeven geweest zijn.

Het respecteren van een correct hoorrecht zou tot een andere beslissing hebben geleid.”

Wat betreft de aangevoerde schending van het hoorrecht stelt de Raad het volgende vast:

Verzoeker werd een eerste keer gehoord voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, op 9 februari 2021 om 9u15 door eerste inspecteur van politie M.B. Verzoeker stelt dat dit niet betekent dat het hoorrecht écht werd gerespecteerd, omdat hem slechts enkele vragen werden gesteld met betrekking tot familieleden in België en naar verluidt zonder bijstand van een beëdigd vertaler, terwijl verzoeker het Nederlands niet machtig is en enkel Turks/Koerdisch spreekt. De politie is niet de aangewezen autoriteit om verzoeker te horen, zo stelt hij, dit moet gebeuren door een afgevaardigde van de verwerende partij die vertrouwd is met de vreemdelingenwetgeving.

De Raad stelt vast dat het “formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling” een invuldocument van de dienst Vreemdelingenzaken, ten behoeve van de “vaststellende politieagent of DVZ-ambtenaar” die “wordt gevraagd dit volledig in te vullen of aan te stippen wat past en te ondertekenen”. In dit formulier worden onder meer vragen gesteld die duidelijk de bedoeling hebben om te peilen naar het gezinsleven en de aanwezigheid van kinderen in België, de gezondheidstoestand van de betrokkene, de vraag of hij in België en in het herkomstland familieleden heeft en om welke redenen de betrokkene niet zou terugkeren naar zijn herkomstland. Dit zijn duidelijk vragen met het oog op het respecteren van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarin wordt bepaald dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land enerzijds, en artikel 3 van het EVRM anderzijds. In de optiek valt op het eerste gezicht niet in te zien welke relevantie het heeft dat de ambtenaar die het gehoor afneemt en daarin duidelijk wordt gestuurd door de vragenlijst van de dienst Vreemdelingenzaken een politieagent is, dan wel een ambtenaar bij de dienst Vreemdelingenzaken.

Verzoeker kan worden bijgetreden waar hij erop wijst dat hij niet werd bijgestaan door een tolk. De vraag is of dit eraan in de weg heeft gestaan dat hij op adequate wijze werd gehoord. Verzoeker is van oordeel van wel, en zijn raadvrouw stelt ter zitting dat uit de neerslag van het gehoor op 12 februari 2021, en dus na de bestreden beslissing, blijkt dat hij veel uitgebreidere verklaringen heeft kunnen afleggen omdat dat gehoor in het Engels verliep.

Verzoeker overtuigt niet. Het formulier hoorrecht dat op 9 februari 2021 werd ingevuld bevat de vragen in het Nederlands én in het Engels, zodat niet valt in te zien waarom verzoeker de ene keer wél en de andere niet zou kunnen participeren in een gehoor waarin gebruik wordt gemaakt van het Engels.

Daarbij komt nog dat in het formulier hoorrecht wordt gesteld dat “indien er niet gecommuniceerd kan worden met de vreemdeling, gelieve DVZ te contacteren”. De Raad stelt vast dat niet blijkt dat communicatie met verzoeker moeilijk of onmogelijk was enerzijds en dat verzoeker het ingevulde document ook heeft ondertekend. Derhalve kan de Raad alleen maar vaststellen dat hij niet aantoonbaar dat hij op 9 februari 2021 niet werd gehoord volgens de regels van de kunst en evenmin dat hij niet de verklaringen heeft kunnen afleggen die hij wenste af te leggen omdat er een taalbarrière zou bestaan. Verzoeker poneert immers wel dat hij enkel Turks/Koerdisch spreekt, maar spreekt zichzelf tegen door te verwijzen naar de uitgebreide verklaringen die hij aflegde naar aanleiding van het gehoor dat op 12 februari 2021 in het Engels werd afgenomen.

Een schending van het hoorrecht blijkt prima facie niet. Verzoeker toont derhalve niet aan dat geen rekening kon worden gehouden met de verklaringen zoals hij die op 9 februari 2021 heeft afgelegd.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet moet het volgende worden geoordeeld:

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en weerspiegelt de hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM. Ze noodzaakt een individueel onderzoek zodat wordt gewaarborgd dat de verwerende partij rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, zoals het gezins- en familielevens van de betrokken vreemdeling. Er is geen enkele reden om te veronderstellen dat het gezins- en familielevens waarmee rekening zou moeten worden gehouden ruimer moet worden ingevuld dan dat bedoeld in artikel 8 van het EVRM.

In de bestreden beslissing wordt het volgende gemotiveerd:

“Betrokkene werd op 09.02.2021 gehoord en verklaarde dat hij in België enkel ooms heeft en dat zijn ouders nog in Turkije wonen. Het gegeven dat betrokkene ooms in België zouden wonen kan een terugkeer van betrokkene naar Turkije niet in de weg staan. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid zijn oom. Nergens uit het administratief dossier staat dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet aannemelijk gemaakt worden.”

Het risico op een schending van artikel 8 van het EVRM is dus wel degelijk nagegaan door de verwerende partij, en het komt aan verzoeker toe om met concrete argumenten aan te tonen dat deze motivering niet deugdelijk is.

Verzoeker betoogt dat de beoordeling onjuist is, minstens onvolledig. Er wordt, zo stelt hij, geen rekening gehouden met het feit dat hij reeds drie jaar bij zijn oom en diens gezin woont en dat ze samen een hecht gezin vormen.

Verzoeker overtuigt niet.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het

grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin kunnen in bepaalde gevallen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Aangezien verzoeker geen verblijfsrecht heeft gehad in België, is een toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM niet aan de orde, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of verblijven zodat hij zijn privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105).

In de mate dat verzoeker wijst op het gezinsleven met zijn oom, moet worden benadrukt dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94), kunnen andere familiebanden, zoals verzoekers banden met zijn oom, slechts uitzonderlijk gelijkgesteld worden met een familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gebruikelijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Bijkomende elementen die in overweging kunnen worden genomen, betreffen onder meer een financiële of materiële afhankelijkheid, een lichamelijke, psychische of medische afhankelijkheid, waarbij tevens de mate van reële afhankelijkheid moet worden nagegaan.

De verwerende partij heeft, wat deze reële afhankelijkheid betreft, vastgesteld dat verzoeker een volwassen persoon is waarvan mag verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid zijn oom. Verzoeker toont niet aan dat er redenen zijn die deze beoordeling kennelijk onredelijk maken: een meer dan gebruikelijke afhankelijkheid van zijn oom, ongeacht of hij hiermee samenwoont of niet, die zou verhinderen dat verzoeker zijn leven kan leiden in zijn land van herkomst blijkt geenszins.

De hiervoor geciteerde motivering gaat overigens ook op voor wat betreft het privéleven waarop verzoeker wijst, opnieuw in functie van zijn samenwoning met zijn oom, zonder meer: er liggen geen elementen voor waaruit zou blijken dat hij als jonge volwassen man die de taal spreekt niet in staat zou zijn om een privéleven uit te bouwen in Turkije.

Ten overvloede kan er nog op worden gewezen dat het privé- of gezinsleven waarop verzoeker zich beroept zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokkene wist dat zijn situatie ten aanzien van de immigratieregels zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit privé- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft in zulke gevallen geoordeeld dat enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden het terugsturen van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 van het EVRM betekent (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108 en de daar opgesomde rechtspraak). Zoals reeds gesteld, worden zulke uitzonderlijke omstandigheden niet aangehaald, laat staan aangetoond.

Een schending van (de motiveringsplicht inzake) artikel 8 van het EVRM blijkt niet, en derhalve evenmin een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in zoverre deze bepaling stelt dat rekening moet worden gehouden met het gezins- en familieleven. Verzoeker beroept zich niet op de andere elementen waarmee krachtens deze bepaling rekening moet worden gehouden.

Verzoeker voert tot slot een schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen".

In de bestreden beslissing werd als volgt gemotiveerd:

"Betrokkene werd gehoord op 09.02.2021 en gaf geen reden op waarom hij niet zou willen of kunnen terugkeren naar Turkije.

Hij bracht evenmin elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Betrokkene brengt aldus geen elementen aan die een schending van artikel 3 EVRM aantonen Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn."

In de mate dat verzoeker betoogt dat hij dit niet tijdens zijn gehoor op 9 februari 2021 had kunnen aangeven, kan worden verwezen naar hetgeen hierboven reeds werd gesteld in het kader van de beoordeling van de hoorplicht om vast te stellen dat verzoeker dit niet aantoon: toen hem op 9 februari 2021 werd gevraagd om welke redenen hij niet zou kunnen terugkeren naar Turkije stelde hij in België te willen blijven, zonder meer, en maakte hij geen gewag van eventuele problemen in zijn land van herkomst. Verzoeker toont dus niet aan dat het motief over het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet deugdelijk zou zijn.

In de mate dat de Raad er in de huidige procedure toe gehouden is het onderzoek te voeren naar dit risico, moet erop worden gewezen dat, wie zich wenst te beroepen op artikel 3 van het EVRM, er blijk van moet geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin.

De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoeker geen enkel begin van bewijs bijbrengt van het feit dat hij het land zou zijn ontvlucht omwille van het feit dat hij Koerd is en zijn legerdienst niet wou doen en dat hij nu een vervolging riskeert vanwege zijn weigering zijn dienstplicht te vervullen. Daarenboven blijkt niet dat hij op enig moment internationale bescherming heeft gezocht, terwijl hij zelf stelt reeds sedert 2015 in België te verblijven.

Een schending van artikel 3 van het EVRM is niet aangetoond.

Het eerste middel is in geen van zijn onderdelen ernstig.

2.2.2.2.1. Het tweede middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 7, tweede lid, 74/13, 74/14 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 41 van Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van het hoorrecht, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 3 van formele motiveringswet en van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

"Eerste onderdeel,

De beslissing hanteert voor de terugleiding als wettelijke grondslag artikel 7, tweede lid vreemdelingenwet, maar ontwikkelt in dat kader de facto dezelfde juridische en feitelijke motieven als voor het niet verlenen van een termijn voor vrijwillig vertrek.

Nochtans bepaalt artikel 7, tweede lid vreemdelingenwet eigen criteria om tot de terugleiding te kunnen besluiten, die wezenlijk verschillend zijn van de motieven voor het bevel op zich.

Zo bepaalt artikel 7, tweede lid, dat enkel kan teruggeleid worden onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel III quater (artikel 74/10 tot artikel 74/19), en enkel in de in artikel 74/14 §3 bedoelde gevallen.

Er is in dit onderdeel van de beslissing geen enkele toepassing gemaakt van of overweging gemaakt met betrekking tot artikel 74/13 dat onder vermelde Titel III quater valt. Artikel 74/13 is niet opgenomen in dit onderdeel van de beslissing.

Er is geen enkele overweging met betrekking tot deze artikels; het voorbehoud is niet onderzocht. Deze artikels impliceren dat ondermeer de toepassing van artikel 74/13 (en artikel 8 EVRM) dient onderzocht te worden vooraleer tot een beslissing wordt overgegaan.

Op dit punt faalt de beslissing; verzoeker verwijst naar en herhaalt hij wat met betrekking tot artikel 74/13 vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM gesteld is in het eerste middel.

Artikel 7, tweede lid vreemdelingenwet is niet gerespecteerd daar het daarin geformuleerde voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel III quater, niet onderzocht is.

Tweede onderdeel,

De bestreden beslissing verwijst dan voor wat het risico op onderduiken betreft naar 4°.

De verwijzing naar 4° bevat geen wetsartikel. Mogelijk bedoelt de beslissing hiermee artikel 1, § 2, alinea 1, 4° vreemdelingenwet, maar dit staat niet in de beslissing.

Er is bijgevolg een formele schending van de motiveringsverplichting door geen juiste of bestaande rechtsgrond aan te duiden.

Het is niet aan de Raad noch aan verzoeker om zelf maar de rechtsgrond erbij te denken die er mogelijk op past.

Derde onderdeel,

Opvallend is dat in de motivering niets gezegd wordt met betrekking tot artikel 8 EVRM, maar enkel met betrekking tot artikel 3 EVRM, hoewel artikel 74/13 ook het aspect 8 EVRM omvat.

Vierde onderdeel,

Verder herhaalt verzoeker de in het eerste middel, tweede onderdeel ontwikkelde argumenten met betrekking tot de inhoudelijke motivering van de terugleidingsbeslissing, in zondherheid wat gesteld is met betrekking tot het beweerde risico op onderduiken.

Vijfde onderdeel,

Ook wat het onderdeel 'terugleiding' betreft werd het hoorrecht niet gerespecteerd.

Wanneer verzoeker zou gehoord geweest zijn had hij met betrekking tot dit onderdeel de elementen opgeworpen die hij reeds heeft aangehaald in het eerste middel en die hier voor herhaald worden aanzien.

Wanneer hij zou gehoord geweest zijn zou dit tot een ander besluit op dit punt hebben geleid."

2.2.2.2.2. Wat betreft het eerste en derde middelonderdeel, moet erop worden gewezen dat artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

"Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel III quater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden."

Zoals ook al is gebleken bij de beoordeling van het eerste middel heeft de verwerende partij toepassing gemaakt van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet. Verder wijst de Raad erop dat in de bestreden akte wel degelijk werd gemotiveerd inzake artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet; verzoeker toont niet aan welk belang hij erbij zou hebben dat deze beoordeling zou worden hernomen onder het kopje "Terugleiding naar de grens", nu hij uit de daaraan voorafgaande motieven duidelijk heeft kunnen afleiden dat de elementen waarmee krachtens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening moet worden gehouden een terugkeer naar het land van herkomst niet in de weg staan. Verzoeker toont verder ook niet aan dat en in welke mate deze beoordeling anders zou moeten zijn voor wat betreft de beslissing tot terugleiding. Waar verzoeker tot slot verwijst naar zijn eerste middel inzake de beoordeling van de artikelen 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM, kan de Raad ook volstaan met de bespreking daarvan in het eerste middel.

Het eerste en derde middelonderdeel zijn niet ernstig.

De Raad stelt vast dat het tweede, vierde en vijfde middelonderdeel gelijk lopen met de middelonderdelen die reeds werden beoordeeld in het kader van het eerste middel. Er kan dan ook naar verwezen worden om de huidige middelonderdelen af te wijzen.

2.2.3. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker geen ernstig middel heeft aangevoerd. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. CLAESEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

A. WIJNANTS